

καὶ πήγαινε καὶ 'στοῦ Δερσέν συχνὰ χωρὶς μπιλιέτο
 νὰ βλέπης ἱπποδρόμια, γαιδάρους, καὶ μπαλέτο,
 καὶ τράβα 'στὴν Κολοκυθοῦ καὶ τράβα 'στὰ Σεπόλια,
 καὶ κόβε φροῦτα καὶ ἀνθούς ἀπὸ τὰ περιβόλια,
 καὶ μέσα 'στοῦ Δαμασκηνοῦ τὴ θάλασσα κολύμπα,
 καὶ κάνε πόρτε δυνατό καὶ τῆς κοκόταις τσίμπα,
 κι' ἄς βγάξῃ σύννεφα καπνοῦ τὸ στόμα σου κι' ἡ μύτη,
 καὶ βλέπε τὸν **Αὐγερινό** καὶ τὸν **Αποσπερίτη**,
 καὶ ἄκουε τοὺς βαθρακούς, μὴ δίσχως νὰ πληρώνῃς,
 κι' ἀπ' τὴν πολλή σου τεμπελιὰ τὰ χέρια μὴ σηκώνῃς.
 καὶ ἄφινε 'στὴ μύτη σου ἡ μυῖγαις νὰ καθίζουν,
 καὶ τὰ κουνούπια γύρω σου κι' ἡ σκνίπες νὰ βουτίζουν,
 κι' ἄς πάῃ εἰς τὸ διάολο τὸ ἓνα κι' ἄλλο κόμμα,
 οἱ Δήμαρχοι, οἱ Πάρεδροι κι' οἱ Σύμβουλοι ἀκόμα.
Φ. Μωρὲ μὰ σκάσε, Περικλῆ... ποῦ 'βρῆκες τόση λίμα;
 σ' ἀξίζει μὰ τὴν πίστι μου καὶ τῆς βουλῆς τὸ βῆμα.
Π. Βρὲ ἄκουσέ με, Φασουλῆ, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσῃς,
 θὰ γίνῃς ῥοδοκόκκινος κι' εὐθύς θὰ ξανανειώσῃς.
Φ. Καλὰ μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ... τί μ' ὠφελεῖ νὰ σκάνω;
 τί μ' ὠφελεῖ τὰ νεράτα μου γιὰ τίποτα νὰ χάνω;
 'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, κι' ἐμπρὸς 'στὸν Φαληρέα
 νὰ 'δοῦμε τὸν **Λεπλεμπιτζή**...
Π. Ψυχὴ μου τί ὠρεῖα!
 Κι' ἀπόψε δὰ 'στὸ Φάληρο ὁ **Κεχαγιᾶς** θὰ γίνῃ,
 καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἄνθρωπος πιστεύω δὲν θὰ μείνῃ.
Φ. Μωρὲ τί λές; ὁ Κεχαγιᾶς ἐβγήκε θεατρίνος;
Π. 'Οχι, κουτέ, ὁ Κεχαγιᾶς τῆς Τραπεζας ἐκεῖνος,
 ἀλλ' ὁ **Σπανός** ὁ **Κεχαγιᾶς**, Ἀρμένης Τραπεζίτης,
 ποῦ τὸ κορμὶ τὸν 'τρέλλανε μιᾶς Τούρκας Ἀφροδίτης.
Φ. 'Εμπρὸς λοιπὸν 'στὸν Κεχαγιᾶ...
Π. Μὰ ποῖος θὲ νὰ πληρώσῃ
 γι' αὐτὴ τὴ διασκέδασι;
Φ. 'Εγὼ δὲν ἔχω γρόσι.
Π. Σὺ θὰ ξωδέψῃς σήμερα, διαόλου κασιδιάρη.
Φ. Βρὲ αἶντε, ξεφορτώσου με...
Π. 'Ορσε λοιπὸν στηλιάρη.

**Δελτίον ἐξωτερικόν,
 ποικίλον καὶ πολιτικόν.**

Καιρὸς νὰ ταξειδεύσωμε καὶ εἰς τὰ ἔξω μέρη,
 νὰ 'δοῦμε πῶς περνοῦν κι' ἐκεῖ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
 ὅπου καθὼς μᾶς ἔσφιξε ἡ σίγουρα μᾶς ψήνει,
 ἢ ὅλους μέσα 'στοῦ Δαφνιοῦ τὸ μέγαρο μᾶς κλείνει.
 'Ας 'δοῦμε 'στὴν ὑγεία τους πῶς τὰ περνοῦν κι' οἱ Γάλλοι,
 οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ φίλοι μας οἱ ἄλλοι.

Ζέστη παντοῦ· ὁ ἥλιος σὰν φλογερὸ καμίνι
 ἐπὶ τὴν ἀνθρωπότητα φωτιά καὶ λαύρα χύνει.
 'Ιδρὸνουν ὅλοι, δὲν 'μποροῦν οὐτ' ὦρα ν' ἀνασάνουν,
 κι' ὅπως ἐμεῖς 'στὸ Φάληρο, λουτρά κι' ἐκεῖνοι κάνουν.
 'Απὸ γυμνοὺς ἐγέμισαν παντοῦ αἱ παραλῖαι,
 καὶ τί καλά! δὲν 'ντρέπονται ἄλλοῦ οὐτ' αἱ κυρταί.

Μὰ μόνῃ ἡ πολιτικὴ δουλεύει νύκτα 'μέρα,
 δὲν τὴν τρομάζει οὐτ' αὐτὴ ἀκόμα ἡ χολέρα·
 ἐκεῖνη ζέστη τί θὰ πῇ καθόλου δὲν γνωρίζει,
 κρύο, ἀέρας, θάνατος ποτὲ δὲν τὴν φοβίζει.
 Τί ἂν φλογίζεται καθεὶς καὶ καίει σὰν τὸν Κάιν;
 Ἰδοὺ οἱ **Αὐτοκράτορες** πηγαίνουν εἰς **Γαστάιν**!

Καὶ βέβαια οἱ κύριοι ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάγουν
 γιὰ ν' ἀναπνεύσουν μοναχά, νὰ πλοῦν καὶ νὰ συμφάγουν.
 Τίς οἶδε πόσα σχέδια ἐγκυμονοῦνται πάλι,
 κι' εἰς τίνος θὰ ξεσπάσουνε τ' ἀνόητο κεφάλι!
 Ἀλλὰ σ' ἐμᾶς κανὲν κακὸν πιστεύω δὲν θὰ γίνῃ,
 ἀφοῦ πολὺ πλησίον των ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ.

Τώρα ἄς ρίψωμεν μακράν, πολὺ μακράν τὸ βλέμμα,
 ὅπου Κινέζων χύνεται μαζί καὶ Γάλλων αἷμα,
 ὅπου ὁ ἄγριος Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ ἀφρίζει,
 καὶ πρὸ τῶν Γάλλων μελανὴν σημαίαν κυματίζει,
 ἐνῶ ἐκεῖνοι τρίζουνε τὰ δόντια πρὸς ἐκεῖνον,
 καὶ δὸς του κανονοβολοῦν μὲ λύσσαν τὸ Τογκῖνον.

Τί παλαβοὶ ἀληθινὰ αὐτοὶ οἱ Ἀναμίται!
 νὰ θέλ' ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία—φαντασθῆτε!
 μὲ τόσην αὐταπάρῃ νὰ τοὺς καθυποτάξῃ,
 καὶ ὁ Τουδούκ ἀπὸ θυμὸ γιὰ τοῦτο νὰ φουάξῃ!
 'Εἰ μὰ γι' αὐτὸ πολιτισμὸς τί εἶναι δὲν θὰ μάθουν,
 καὶ μόνο τὸ κεφάλι τοὺς θὰ πταίῃ σ' ὅ,τι πάθουν.

'Αλλὰ ὁποῖος θόρυβος τὰ ὦτα μας προσβάλλει!
 Ἰδοὺ ὁ Ἀγγλὸς ὁ Νορθκῶτ ἀκούεται καὶ πάλι.
 Καὶ λέγει: «πρέπει ὁ Λεσσέψ ἀπ' τὸ Σουέξ νὰ φύγῃ»
 ἀλλὰ κι' ὁ Γλάδστων φοβερὸς τὸ στόμα του ἀνοίγει,
 τὸν ἀντικρούει, πλὴν εὐθύς κι' ἄλλοι πολλοὶ ὀρθοῦνται,
 θυμόνουν, ἀγριεύουνε, σχεδὸν ξυλοκοποῦνται.

Πρέπ' ἡ διώρυξ τοῦ Σουέξ νὰ ἦναι ἐλευθέρα,
 εἰς τὴν Εὐρώπην ν' ἄρχεται ἀμέσως ἡ χολέρα.
 Καὶ τί σημαίνει τάχατε ὀλίγους ἂν θερίσῃ;
 τὸ Ἀγγλικὸν ἐμπόριον ἄρκει νὰ ὠφελήσῃ.
 'Ἰδοὺ γιὰτὶ ὁ σὺρ Νορθκῶτ ἐξύπνησε καὶ πάλι,
 καὶ οἱ **Τζὼν Μπόυλ** διώρυγα θὰ μᾶς ἀνοίξουν κι' ἄλλη.

Πλὴν πέραν τούτων τῶν φωνῶν ἐκεῖ κοντὰ 'στὸν Νεῖλον,
 ὅπου φωλεύουν στρατιαὶ μεγάλαι κροκοδείλων,
 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀραμπῆ ἐκεῖνον ἐκδικεῖται,
 χωρὶς κανένα Σέϋμουρ ἢ ἄλλον νὰ φοβῆται.
 'Ενα δρεπάνι κοφτερὸ 'στὸ χεῖρ της σηκώνει,
 κι' ὅπου διαβῇ κοψίματα καὶ κίνησις καὶ πόνοι.

Μὰ ἴσως τέλος τῆς φανοῦν μικροὶ αὐτοὶ οἱ τόποι,
 καὶ ὅπως θέλει ὁ συρμὸς ἐλθῇ καὶ 'στὴν Εὐρώπην.
 Τότε ὁ κύριος Νορθκῶτ νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνῃ,
 ὁ Σαλεμέλ καὶ ὁ Βισμάρκ κι' ὁ Γλάδστων κι' ὁ Μαντσίνην.
 Νὰ 'δοῦμε ὁ καθεὶς γιὰ ποῦ τὸ φύσημα θὰ πάρῃ,
 ὅσο γιὰ μὲ φαντάσθῃτε, μὲ λένε....

Τρεμουλζάρη.